

BERÉNYI CSABA

Csörömpölsz, mint egy abortusz

nem mosogatnál halkabban, az istenért? –
nem most tanulsz járni, ne legyél már ügyetlen,
a hüvelykujjad hajlítsd be és markolj rendesen,
ahogy egy főemlőstől is elvárja
a Discovery –
de valami edényt, kanalat a konyhában folyton elejtesz,
én meg mellé a megjegyzéseimet –
az őrület lassan fő le,
mint a kávé,
én is gőzt eresztek, nem segít;
söprögesd csak elszórt fricskáimat,
ha már tavasz és takarítás, legyen nagy;
motyogsz a bútorokkal,
amit én mondok,
rendre elfelejted –
a témákból kifogytunk,
ahogy pattanásból a genny szokott;
nagy visszhang elvetéli a szavakat,
csörömpölő abortusz –
nem mosogatnál halkabban, az istenért? –
ha majd befejezted,
boldog évfordulót,
ne köszönd meg, nincs miért

A Mona Lisa széttárt lábai elé

hagyjuk a francba, bébi,
tedd le a kést,
békében szeltem kenyeret,
vacsoráztam az éjféli pornó közben, tessék! –
te meg itt előjössz egy
instant válsággal,
whiskey kell hozzá és kész –
forró a homlokod,
valamid beteg,
talán az a félmosoly,
baljós parabola;
az adrenalin dombornyomása
halántékodon,
akár egy emésztő kígyó;
lüktetsz, mint Leonardo
Mona Lisa előtt –
mindent értesz,
de csak félre;
na, de hallgass már el és tedd le a kést;
nyelj le egy pirulát, adok kölcsön,
mondtam az orvosnak, hogy ordítózol,
majd hat, majd alkot, majd gyarapít
helyettem a Frontin –
ne beszéljük meg kettőnket
csak a halott dolgok
igényelnek boncolást